No. 869 Zaterdag 25 Augustus 1900. 17de Jaargang.

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 24 Augustus.

Zelfbeschuldiging.

In de laatste helft der maand Juni heeft de Engelsche premier, lord Salisbury in *Exeter Hall* te Londen in een bijeenkomst van *the Society for the Propagation of the Gospel* — m. a. w. het genootschap voor de verbreiding van het ["Engelsche zuivere"] evangelie — woorden gesproken, die binnen de muren der vergaderzaal wel aan het rechte adres gericht waren, en derhalve daar wel ter harte genomen dienden te worden, doch daarbuiten in hun algemeenheid de populaire critiek verdienden: *"Liegen is Britannia."*

"De zendelingen berokkenen de regeeringen dikwijls groote moeilijkheden. Ik heb groote sympathie voor hun streven; maar ik moet hun toch op het hart drukken met de uiterste voorzichtigheid te werk te gaan. Zij moeten er steeds aan denken, dat zij, terwijl zij zich blootstellen aan het martelaarschap, ook het leven van hen, wien zij het Evangelie verkondigen, in gevaar brengen en eindelijk, dat zij ook aanleiding geven tot het vergieten van het bloed hunner eigen landslieden."

De Anglicaansche zendelingen mochten deze waarschuwingen wel eens in practijk brengen. Of zij bij hen in goede aarde gevallen zijn en vruchten zullen voortbrengen in lijdzaamheid? Met het oog op hun verleden zal wel— om naar niet te zeggen "groote"— twijfel geoorloofd zijn, en dat nog wel te meer, omdat die vermaningen kwamen uit den mond van iemand, die op zich zelven kon toepassen: "Dokter, genees u zelven."

Wie zal, die zich b. v. de gruweldaden, waaraan eenige jaren geleden de Witte Paters van Kardinaal De Lavigerie en de inlandsche Katholieken in Oeganda hebben blootgestaan, in het geheugen terugroept, de *Vossische Zeitung* geen gelijk gegeven hebben, toen deze uit bovengenoemde speech van Salisbury o. a. de gevolgtrekking maakte:

„Men kan de Engelsche zendelingen met recht verwijten, dat zij steeds dweepzieke overijverigheid, onhandigheid bij het behandelen der inboorlingen, kleinzielig getwist over geloofsquaesties ten overstaan van een gehoor, dat van de eenvoudigste christelijke begrippen nog geen idee heeft, zelfs een neiging tot politiek geknoei aan den dag gelegd hebben."

Of is het soms niet waar, dat toendertijd de Anglicaansche zendelingen niet alleen hun eigen proselieten maar ook zelfs de Mahomedaansche bevolking hebben aangezet en opgezweept de vruchten van den arbeid der Witte Paters in Oeganda met wortel en tak uit te roeien, en den Katholieken godsdienst daar te vuur en te zwaard te verdelgen?

Men mag reeds wat deze historie betreft, met het oog op zijn speech in *Exeter Hall* struisvogel—politiek verwijten aan Salisbury, vooral als men weet, dat hij en Chamberlain in het geniep de daar onder aanvoering van Williams en Lugard aanwezige soldaten last gaven, door middel der noodige kanonnen en geweren "the reverend gentleman" in hun *Sinister* werk een handje te helpen. En op welke wijze is elders in Afrika het Anglicaansche zuivere evangelie uitgebreid?

Een Anglicaansch geestelijke vroeg eens aan een Engelsch soldaat, of hij ook wist, hoeveel bijbels ten behoeve der bekeering van de Matabelen gebruikt waren.

De soldaat gaf ten antwoord dat hij dat niet kon zeggen; maar dat hij hem wel vertellen kon, hoeveel geweren en ander oorlogsmaterieel daartoe gebezigd waren. Welke houding verder de Anglicaansche zendelingen in de sinds jaar en dag heerschende Britsche imperialistische of beter rooverspolitiek tegen Transvaal en Oranje Vrijstaat — welke staatkunde thans sinds ongeveer negen maanden door een vriend en vijand wegmaaienden oorlog bekroond wordt — hebben aangenomen, is eene vraag, waarin het antwoord zelf opgesloten ligt, tenminste voor degenen, die die politiek niet door een Engelsche bril beschouwen.

Moge derhalve Salisbury's vermaning — hoe vreemd zij ook in zijn mond geklonken moge hebben — voor de Anglicaansche zendelingen euphemistisch gesproken, geen overbodige weelde geweest zijn, in verband met de katholieke missionarissen moet zij als *valsch, leugenachtig* en *lasterlijk* gebrandmerkt worden.

Als bewijs voor deze stelling zouden wij kunnen wijzen op den vroegeren en huidigen arbeid dezer geloofshelden, met name in de Engelsche bezittingen. Wij willen ons slechts vergenoegen met het een en ander aan te halen uit een beschouwing van den Eerw. pater Haire, die lange jaren in Zuid-Afrika als missionaris werkzaam was en op zijn reize door de groote districten, waar weinig katholieken aangetroffen worden, dikwijls genoodzaakt was, de gastvrijheid der Boeren in te roepen. Uit die beschouwing kan men toch de gevolgtrekking maken, dat de firma Salisbury-Chamberlain en Cie. niet alleen ten opzichte van de Boeren Voltaires parool: "Lieg, lieg er maar op los; want er blijft toch altijd wat van hangen", in praktijk gebracht hebben; maar dat zij zich ook in geenen deele het recht mogen aanmatigen der katholieke Kerk en haren priesters en helden les te geven, hoe andersdenkenden behandeld moeten worden. Van af voor bijna 19 eeuwen tot op den huidigen dag heeft niemand door de kloeke daad getoond dit beter te weten, dan de katholieke Kerk. De zakelijke beschouwing van den Eerw. pater Haire, waaraan wij het volgende ontleenen, kan voor degenen, die daar soms niet van overtuigd mochten zijn, als bewijs voor deze stelling dienen:

„Nooit heeft een Boer van mij iets in betaling voor de gastvrijheid willen aannemen. Ik, zoowel als mijn bediende, zijn door hen steeds met de grootste vriendelijkheid behandeld. Als ik een kamer noodig had, om de H. Mis op te dragen, werd mij die steeds afgestaan. Werd ik in een Boerengezin aan tafel genoodigd, dan vroegen zij mij, de spijzen te zegenen. In elke boerenhoeve leest men na het eten een hoofdstuk uit den Bijbel voor; men zingt en bidt daar niet alleen des Zondags maar elken dag. Zeer dikwijls werd mij verzocht, een hoofdstuk uit den Bijbel voor te lezen, of het gebed te verrichten, wat ik natuurlijk steeds gaarne deed. Alle Zondagen gaan de Boeren naar de kerk; maar als de afstand te groot is, vereenigen zich eenige gezinnen in een hoeve, waar gezamenlijk gebeden wordt. Hoever de afstanden echter ook mogen zijn, minstens één of tweemaal per jaar gaat ieder gezin naar de kerk. Neemt men nu in aanmerking, dat zulk een reis soms verscheidene dagen duurt, dan zal men gaarne willen gelooven, dat die kerkgangers dan een geheele week op wagens en onder tenten moeten doorbrengen. Dikwijls heb ik de Boeren als onbeschaafd, fanatiek en onverdraagzaam hooren afschilderen, doch ik zou slechts een ding wenschen; namelijk, hunnen belagers een klein deel hunner goede hoedanigheden te kunnen meedeelen."

Charity begins at home but it must not end there; wat men in dit geval gevoegelijk o. i. kan vertalen door: "Veeg eerst voor eigen deur, en dan voor die van uw buurman". Een spreekwoord, dat het vennootschap Salisbury-Chamberlain wel reeds wegens vier feiten in practijk

Feuilleton.

De Oude Bedelaar.

Aan de deur van een der Parijsche kerken kwam sinds vele jaren een oude bedelaar, Jacob geheeten, dagelijks nederzitten op een der trappen des tempels en vroeg er den voorbijganger een aalmoes. Altijd was hij in gepeinzen verzonken en zag er somber en neerslachtig uit. Nooit sprak hij een enkel woord: hij vergenoegde zich met het grijze hoofd te buigen, wanneer een kerkbezoeker hem iets gaf.

Een verguld kruisje kon men op zijne borst zien hangen, wanneer er eene gaping kwam in de lompen, die zijn vermagerd lichaam dekten. Een jeugdig priester, de Eerw. heer Paulin de N., placht dagelijks de H. Mis te lezen in deze kerk en verzuimde nooit, bij het intreden, een kleine aalmoes aan den armen Jacob toe te reiken.

Uit een oud-adellijk en schatrijk geslacht gesproten, had de Eerw. heer Paulin de N. zich, als priester, aan God en godsdienst toegewijd, en alles wat hij bezat stortte hij in den schoot der armen uit. Zonder hem bij name te kennen, beminde hem de oude Jacob vurig.

Op zekeren morgen zag de Eerw. heer Paulin de N. onzen Jacob niet meer op zijn gewone plek, en toen hij bemerkt had, dat die afwezigheid eenige dagen aanhield, werd hij bekommerd over 't lot van zijn ouden beschermeling en vroeg naar zijn adres, teneinde dezen te gaan bezoeken.

't Adres werd hem gegeven en in den vroegen ochtend richtte hij zijne schreden naar Jacob's woning.

Hij klopt aan de deur van een zolderkamertje op de zesde verdieping. Een zwakke stem antwoordt; hij treedt binnen.

Daar lag Jacob. Doodziek lag hij daar op bed, of beter gezegd, op een ellendigen stroozak, bleek van gelaat en dof van oog.

—Ah! zijt gij daar, Eerwaarde heer, sprak de zieke tot den priester, toen hij hem bespeurde. Wat zijt gij toch goed......bij een ellendeling te komen als ik ben......ik verdien het niet......

—Wat zegt gij daar, beste Jacob? antwoordde de priester. Weet ge dan niet, dat de priester de toevlucht is der ongelukkigen? Daarenboven, voegde hij er glimlachend bij, wij zijn immers oude kennissen, oude vrienden. Niet waar?

—Ach, mijnheer, zoo gij wist!...... zoo ge mij kendet!......dan zoudt gij zóó niet spreken. Neen, neen, spreek mij zoo goedig niet meer aan; ik ben een ellendeling, door God vervloekt en voor eeuwig verloren.

—Door God vervloekt en eeuwig verloren! Waar denkt gij aan? Ach, mijn arme Jacob, zeg dat nooit weer. Hebt gij kwaad gedaan, wek u dan op tot berouw en biecht uwe zonden. God is de goedheid zelve, aan een rouwmoedigen boeteling vergeeft Hij alles.

—O neen! Mij, mij zal Hij nooit vergeven, mij niet.

— En waarom niet? Hebt gij dan geen berouw?

— Of ik berouw heb! Of ik berouw heb! riep Jacob, terwijl hij overeind ging zitten en wild rollende blikken rondsloeg. Of ik berouw heb! O, ja, ik heb berouw: sinds dertig jaren heb ik berouw......en toch ik ben vervloekt!......

De goede priester, tot in de ziel getroffen, trachtte hem te troosten, te bemoedigen, op te beuren — alles vruchteloos. Een ijzingwekkend geheim lag op den bodem van dat verscheurde hart verborgen, en de wanhoop verhinderde den schuldige zijne verholen misdaad bekend te maken.

Eindelijk overmeesterd door de droefheid, en door de goedheid van den Eerw. heer Paulin de N. gewonnen, neemt de ongelukkige Jacob zijn besluit en brengt met stokkende stem deze worden uit:

— Ik was opzichter in 't kasteel eener rijke familie, toen de bloedige omwenteling der vorige eeuw uitbrak. Mijne meesters waren de goedheid zelve......mijnheer de graaf en mevrouw de gravin, hunne beide dochters en hun...... zoontje......Alles was ik hun verschuldigd, mijne stelling, mijne opvoeding, het welhebben waar in ik leefde......Toen de dagen van het Terrorisme aanbraken......heb ik hen verraden!...... Ze hadden zich verborgen — ik wist waar...... ik heb ze verraden om in 't bezit te komen der goederen, die men den verklikkers beloofde......Ze werden ter dood veroordeeld......allen, uitgezonderd de lieve, kleine Paulin ...... die te jong was."

Een onwillekeurige kreet steeg op uit de hijgende borst des priesters, een nevel overtoog zijn gelaat, het klamme zweet parelde op zijn voor-

mocht brengen. Het eerste feit—*in casu* beter „spelletje" — waaraan premier Salisbury in het belang van Albion wel een eind mocht maken—is, dat er verscheidene Engelsche ammunitie-fabrikanten — onder wie o. a. Chamberlain Cie. — zoo in hun zaken opgaan, dat zij ten nadeele van hun vaderland aan Transvaal, Oranje-Vrijstaat en aan China tot voor korten tijd allerlei oorlogsmaterieel geleverd hebben. Het tweede niet te loochenen feit is, dat zij zich zoo lang en in zulk een mate door het Transvaalsche goud hebben laten biologeeren, dat zij de Engelsche soldaten en den gouverneur Hodgson te Koemassi in Ashantee zoo goed als geheel aan de genade en ongenade der door de door Chamberlain gehandhaafde uitzuigerspolitiek in opstand geraakte bewoners overlieten. Het derde feit schuilt in de onthullingen van twee Engelsche hoofdofficieren — Durand en Warburton — die in hun geschriften resp. getiteld: „Het maken van een grens". „18 jaar in den Kaiber" de gevaren onthuld hebben, welke Engelands gezag in Voor-Indië van den kant der grensstammen van Rusland en den Emir van Afghanistan dreigen —geruggesteund als het toch slechts wordt door een onvoldoende strijdmacht. Een vierde feit is o. i. de ondergeschikte rol, waarmee Albion zich in het Chineesche drama tevreden moet stellen. Motieven derhalve genoeg voor Salisbury, om zich *niet* de functie van zedenmeester over de Katholieke missionnarissen aan te matigen.

Aan wien de schuld?

Hierin stemmen alle — en vooral de officieuze of half-officieuze regeeringsorganen — met roerende harmonie overeen, dat in China door Europa wraak dient genomen niet slechts over de barbaarsche wreedheid, over de monsterachtige gruwelen, waartoe het gepeupel en een deel van het leger zich onder leiding van voor hun daden alleszins verantwoordelijke staatslieden, en legerhoofden hebben schuldig gemaakt, niet enkel over den ellendigen moord, gepleegd op zooveel onschuldigen, — maar ook over het feit, dat de Chineezen weigeren met zich te laten spelen, te dienen als prooi van de hebzucht der Europeesche mogendheden. Verkondigde niet de *World* van New-York onlangs de stelling, dat men de moordenaars in het verre Oosten met geweld dwingen moest de westersche beschaving aan te nemen? Phenomenale aanmatiging! Wat zou de groote Yankee-Republiek wel doen, wanneer zij b. v. uit St.-Petersburg, Berlijn of Rome elken dag werd lastig gevallen met dreigende eischen om afstand van grond in den vorm van „pacht"-gebied; wanneer daarbij Europeesche eskaders, onder commando van bevelhebbers met gepantserde vuisten, in haar wateren kwamen kruisen en elken dag op denzelfden hoogen toon een herhaling brachten van het liedje: „Wij gaan uw land verdeelen — voor 't minst in sferen van invloed, omdat gij, Amerikanen, zoo ondraaglijk bluffering zijt."

Of men denke zich het schier ondenkbare, namelijk een dergelijk optreden van de mogendheden tegen het trotsche Albion, wijl dit de christelijke beschaving in het aangezicht slaat en op het einde der 19e eeuw met het huichelachtigste gezicht van de wereld een hemeltergende onrechtvaardigheid pleegt, deze als een daad van heilig patriotisme verdedigt, en waar zijn belangen in het spel komen, de bepalingen en gebruiken van het volkenrecht op de meest willekeurige wijze uitlegt en met voeten treedt!......Maar op welken titel verstouten zich dan de mogendheden, haar beschaving op te dringen aan een volk, dat daarvan niet gediend blijkt? Met het recht van het goede voorbeeld misschien?

O, men moet hen hooren — zooals men daartoe dezer dagen in de zeldzame gelegenheid werd gesteld —, de onder elk opzicht eerbiedwaardige en ook geloofwaardige kenners van Chineesche toestanden, die jarenlang in de steden van het Hemelsche Rijk en op het land aldaar gewoond en gearbeid hebben — met moet hen hooren over het hartverheffend voorbeeld, door tal van Europeanen, zoowel van hoogeren als van lageren stand, aan het Chineesche volk gegeven op het gebied van zedelijkheid in de groote steden en de havenplaatsen! Men moet hen hooren over de verontwaardiging en de walging, door eenvoudige bewoners van het land, die „naar de stad geweest zijn," luide uitgesproken over de gedragingen en de praktijken van lieden, die zich poseeren als pioniers der westersche beschaving. Wat Paulus eenmaal toeriep aan sommige Christenen, die door hun schandelijken levenwandel ergernis gaven: „Per vos nomen Dei blasphematur in gentibus," datzelfde verwijt kan daargins zooveel westerlingen voor de voeten worden geworpen: „Ook door uw schuld wordt de westersche beschaving veracht en geschuwd, de onder zooveel moeite en opoffering begonnen, de met zooveel zweet en bloed besproeide arbeid van het betrekkelijk nog kleine aantal zendelingen verijdeld en verwoest!"

De arbeid der missionarissen! China leerde dien voortdurend meer en beter kennen en waardeeren, en zij zelven — van onze katholieke zendelingen althans kan dit zonder voorbehoud worden getuigd —, blijde, evenals de Apostelen, voor den Naam des Heeren ontberingen te mogen lijden en zich voor het heil hunner medemenschen te mogen opofferen, zij wisten door gematigden ijver en voorzichtigheid het Evangelie en daarmee de beschaving voortdurend terrein te doen winnen. Zij vroegen niet aan de kooplieden en de kolonisten, dat dezen hen zouden volgen, zij spoorden de Europeesche mogendheden niet aan om consuls of soldaten te zenden. Zij, de werktuigen van Gods genade en de dragers der christelijke beschaving, verlangden niet dienst te doen als werktuigen in de hand van eerzuchtige Europeesche staatslieden. Waren er in China slechts katholieke missionarissen geweest, hadde men daar geen andere propaganda gekend dan die van het Evangelie en geen andere westersche hervorming dan den bouw van kapellen, scholen en hospitalen, — nôg zou er vrede heerschen. Indien thans ook de meestal onbeschermde, weerlooze, aan zich zelven overgelaten zendelingen wreedelijk vermoord en hun stichtingen verbrand en vernield worden, dan geschiedt dit alleen, wijl de verachting en de haat tegenover den vreemdelingen, die zich daarginds zoo vaak het best van zijn slechtste zijde doen kennen, en de zucht naar het behoud van onbeperkte nationale onafhankelijkheid bij de zoo gemakkelijk in beweging te brengen massa ook het anti-christelijk fanatisme weer hebben wakker geschud.

De Nederlandsche Minister over de zaken
IN CHINA.

De minister van buitenlandsche zaken heeft de pers in staat gesteld, eenige bijzonderheden mede te deelen uit de laatste politieke rapporten van den Nederlandschen minister-resident in China, den heer Knobel.

Dd. 15 Mei jl. maakte de minister-resident uitvoerig melding van onlusten in noordelijk China. Het genootschap der boksers [waarvan de eigenlijke naam is; Genootschap van vereenigde vaderlanders: Thot'oean, door woordspeling Tsj'oean, d. i. vuist) is opgericht na de demping van den Taipingopstand en werd aanvankelijk door de regeering aangemoedigd om goedgezinden voortdurend in den wapenhandel te oefenen. Eerst in den laatsten tijd hebben de leden van het Genootschap tot doel gekozen het verdrijven der vreemdelingen.

De oproerige beweging begon einde van het vorige jaar in Sjantoeng tegen vreemdelingen en bekeerlingen. In het begin dezes jaars verspreidden ze zich naar de provincie Tsjili en bedreigden Tientsin. De onderkoning deed er niets tegen. Toen vreemde oorlogsschepen voor Takoe kwamen, veroorloofde de regeering dat ongeveer 10,000 boksers naar Peking kwamen en er in het openbaar wapenoefeningen hielden. Prins Toean, vader van den vermoedelijken troonopvolger, beschermde hen. Herhaalde vertoogen van de gezanten bleven vruchteloos en konden niet beletten dat plakkaten en strooibiljetten in Peking werden verspreid tot opruiing tegen de vreemdelingen.

Geheel afgescheiden van de boksers arbeidde de Hervormings-partij, vooral in Kwang-toeng. De Hervormings-partij schijnt tegen het centraal bestuur gekant en liberaal te zijn.

Den 19en Mei schreef de Apostolisehe vicaris Mgr. Favier dat de toestand dagelijks dreigender werd. Geheele kerken en massa's christenen ook [Chineesche] werden verbrand in de buurt van Peking. Peking is aan alle zijden omsingeld. De geloofsvervolging zal overgaan in uitroeiing van alle Westerlingen, zooals geschreven staat op de banieren der boksers. Hun bondgenooten wachten hen te Peking. De kerken eerst en dan de legaties zullen vernield worden.

De heer Pichon riep toen (20 Mei de gezanten bijeen. De beraadslaging liep uit op het besluit om een collectieve nota aan de Chineesche regeering te zenden om het boksersgenootschap te ontbinden en strenge maatregelen te nemen.

In zijn laatsten brief, dd. 7 Juni, meldt de heer Knobel, dat de boksers voortgaan met vernielen, o. a. van stations en materieel van de spoorlijn Peking-Tientsin. De spoortelegraaf was afgesneden, het spoorverkeer gestaakt, de post naar Tientsin werd per bode vervoerd. De Westersche beambten der Chinese Imperial Maritime Customs hebben bevel om gewapend binnen de muren der Tartaarsche stad te blijven. Het Hôtel de Pékin wordt in staat van tegenweer gesteld. De officieren der gezantschapswachten overleggen het verdedigingsplan. Het Oostenrijksche gezantschap heeft een gedeelte van zijn escorte afgestaan aan de verder gelegen Belgische legatie. De Spaansche gezant [deken van het diplomatieke corps] logeert bij den Franschen gezant. Besproken wordt een eventueel collectief vertrek met de escortes naar Takoe en vestiging der legaties te Sjanghai.

De Britsche gezant stelt voor een gemeenschappelijke audiëntie bij den keizer en de keizerin-weduwe te vragen om prins Tsing en het Jamen te ondersteunen tegen de boksers. Het Jamen deed hem verzoeken daarvan af te zien en beloofde spoedig herstel der orde. Men besloot de aanvraag om collectieve audiëntie uit te stellen. Het Jamen berichtte daarop aan de gezanten dat er een keizerlijk edict was uitgevaardigd om de rebellen te beteugelen en beloofde de rust binnen eenige dagen te herstellen. De Nederlandsche legatie heeft geen wacht. De minister-resident heeft de archieven laten overbrengen naar de Russische legatie. De leerling-tolk Van Duysberg zal logeeren in het gezantschapsgebouw der Vereenigde Staten, de Nederlandsche vertegenwoordiger zelf in het gebouw der Russische legatie. De heer Mars, paardenarts uit Indië, en de heer Brunger van het Holland-China syndicaat te Tientsin, schuilen in het Hôtel de Pékin.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Havennieuws.

Zaterdag in den namiddag zijn hier binnengeloopen de *Maracaibo* en de *Mérida*, beiden van de *Red D Line*. Daar de schroef van de *Mérida* defect was, bleef de *Maracaibo* gedurende de reis in de nabijheid van de *Mérida*. Na de kust van Curaçao bereikt te hebben, stoomde de *Maracaibo* vooruit en kwam hier vijf uur eerder aan dan de *Mérida*.

* *

In verband met de herstellingen te doen aan de *Mérida* zal de *Maracaibo* de plaats van eerstgenoemd stoomschip innemen en dus voorloopig niet naar New-York vertrekken.

* *

---

hoofd.

— Ach, mijnheer, dus vervolgde de oude bedelaar, die de ontroering van zijn vertrouweling niet bespeurd had, ach, mijnheer, 't is verschrikkelijk! Ik heb gehoord, hoe ze ter dood veroordeeld werden...... Ach, mijnheer, ik heb ze alle vier de schavotkar zien bestijgen...... ik heb de vier hoofden onder 't mes der guillotine zien vallen!...... Monster, monster als ik ben!...... En sinds heb ik geen vrede meer, geen rust meer, neen, geen oogenblik...... Ik zucht, ik schrei, ik bid voor hen...... ik zie ze altijd, dáár, voor mij. Zie, zie daar zijn ze onder dat doek.

Terwijl hij aldus sprak, wees Jacob met bevende hand naar een gordijn, dat een stuk muur bedekte.

— Het crucifix, dat ge daar aan den wand ziet, was van mijnheer...... dit gouden kruisje, dat ik aan den hals draag, was van mevrouw; zij droeg het altijd op de borst...... O, mijn God! welk een misdaad! Wat een afgrijselijkheid! welk een bitter naberouw!......Eerwaarde heer, heb medelijden met mij! Verstoot mij niet! bid voor den snoodsten, laaghartigsten en rampzaligsten der menschen!

De priester was steeds geknield bij de legersponde, bleek als een lijk. Hij bleef daar schier een half uur lang neergeknield, onbewegelijk als een marmeren standbeeld. Toen stond hij met kalmte op, maakte het kruisteeken, en 't gordijn wegschuivend zag hij twee portretten.

Jacob liet een gil toen hij ze zag, en wendde zich om op zijne legersponde. De priester stortte tranen en snikte. Hij vermande zich echter.

— Jacob, sprak hij met bevende stem, ik kom u vanwege God vergiffenis schenken......ik ga uwe biecht hooren. En naast het bed nedergezeten, hoorde hij de biecht van den ouden Jacob.

Toen de stervende geëindigd had, sprak de Eerw. heer Paulin de N: Jacob, God heeft u vergiffenis geschonken...... Maar...... dat is niet alles! *Ook ik* schenk u vergiffenis...... uit liefde tot Hem. Want, gij zijt de moordenaar......*van mijn vader... mijne moeder...en mijne beide zusters.*

De grijze haren van Jacob stegen te berge. Hij opende de bevende lippen, slechts eenige onverstaanbare klanken kon hij uitbrengen...... Hij stortte achterover op zijn leger neder.

De priester naderde. De bedelaar was dood.

En lang, lang nog bad de priester, bij het lijk van den ouden bedelaar neergeknield voor de zielerust van zijn vader, van zijne moeder, van zijne beide zusters en van...... hun moordenaar. Lang nog bad hij, het betraande oog gevestigd op de portretten zijner ouders of de lippen geklemd op het kruisje, dat zijne zalige moeder gedragen had.

Ziedaar een heldhaftig voorbeeld van priesterlijke zelfverloochening en schier bovenmenschelijke zelfopoffering!

Ziedaar tevens een der duizenden gruwelgeschiedenissen uit het tijdperk der bloedige omwenteling, waarvan de zonen van Voltaire, in 't jaar O H. J. C. 1889, nog „juichend en jubelend" het eerste eeuwfeest gevierd hebben.

God bescherme het arme Frankrijk, eertijds „de oudste dochter der Kerk",

Volgens berichten hier aangekomen, ligt de oorzaak van het vergaan der *Prins Willem I* op de kust van Haïti nog steeds in het duister. Algemeen wordt echter geklaagd over het gedrag der kustbewoners, die de bemanning en de passagiers bijna van alles beroofden.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Selvilia Evertsz, Damacia Colina, Helena Penso, Paulina Pieterz, Germán H. Roncino, Angelina Braschi, Abraham Isaac, Nicolás Fialló, Antonele Martes, Eduardo Soto, Gustina Clamen, Adelina Mendoza, Jozef Naar, Camilo Madriz, Pablo Stelling, Jesus M. Sanvegui.

Marine.

Het voornemen bestond Hr. Ms. pantserdekschip *Friesland* in de eerste helft van de maand Augustus uit de wateren van Zuid-Afrika naar Nederlandsch-Indië te laten terugkeeren.

Muziekuitvoering.

Aanstaanden Maandag zal de *Banda Orfeo* 's avonds ten half acht in de muziektent *La Coronación* op het plein *Concordia* een muziekuitvoering geven. Het program luidt als volgt:

1. Joyeux Réfrains, Pas Red............J. Kessels.
2. Caracas cómico, Valse...F. de P. Magdaleno.
3. Mosaïque sur "Nabuchodonosor"........Verdi.
4. En Famille, Mazurka.................J. Kessels.
5. Souvenir de Nieuwenhoorn, Pas Red... J. Kalma.
6. Potpourri sur "Le Trouvère"............Verdi.
7. En el Bonito, Danza.................Certimbartio.
8. Wilhelmus [oude zetting].

Een toezending.

In dank hebben wij van den uitgever den Heer Aurelio Alvarez ontvangen een godsdienstig zangboekje: *Cantate. Coleccion de cánticos sagrados populares, compilados, provistos de melodías por un Profesor del Colegio „Santo Tomás" en Curazao.*

Dit boekje zal zeker zijn weg vinden en velen welkom zijn. Voor de Curaçaosche eilanden zou het echter, dunkt ons, nog beter aan zijn doel beantwoorden, indien de liederen in de volkstaal waren geschreven; zij zouden dan ook wellicht onder ons na verloop van tijd aanspraak kunnen maken op den naam van volksliederen.

De firma Bethencourt zorgde, zooals wij van haar gewoon zijn, voor een nette uitvoering. Jammer evenwel dat de doorschijnendheid van het papier een weinig aan de sierlijkheid en aan de duidelijkheid van druk schaadt.

De prijs van het boekje, 75 cts., is zeer laag gesteld en brengt het onder het bereik van eenieder.

Venezuela.

Verleden week Vrijdag is onverwachts te Caracas overleden Dr. Andueza Palacios, oud-president van Venezuela.

De plechtige begrafenis had laatstleden Maandag plaats.

Ingezonden Mededeelingen.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND.

Rome.— Volgens de jongste en wel vertrouwbare statistische opgaven telt de Missie in China tegenwoordig 39 afdeelingen met 581,775 katholieken, 3,119 kerken en kapellen, 693 Europeesche missionarissen, 330 inlandsche priesters, 2,739 scholen en 34 seminaries.

De paters Lazaristen en Trappisten, die missiën hebben in Zuid-Mandsjoerije, ontvingen te Parijs officieel bericht, dat daar 100 missionarissen zijn gedood, vermoedelijk door de benden van den prins Toean, die na de bij Tientsin geleden nederlaag naar het noorden trokken en de vluchtende missionarissen ontmoetten.

Deze paters waren blijkbaar ontkomen aan den moord te Moekden, waarbij Mgr. Guillon als slachtoffer viel.

De generaal-overste der Congregatie van 't Onbevlekt Hart van Maria, Missiën in China en Congo, verzocht echter dringend, de overdreven nieuwstijdingen der dagbladen tegen te spreken, teneinde den families en missionarissen niet nutteloos onrust te veroorzaken.

„Tot hiertoe hebben wij — zoo schrijft de generaal-overste — geregeld brieven ontvangen, en de laatste tijdingen uit Mongolië dagteekenen van 28 Mei. Alstoen bestond er aldaar nog niet het minste oproer. Dus mogen wij nog hopen, dat de Heer onze zendingen en zendelingen voor alle onheil zal sparen."

Italie.—Dom Albertario, de priester-hoofdredacteur van den *Osservatore di Milano*, heeft evenals Silvio Pellico zijn opgedane ervaring in de staatsgevangenis, openbaar gemaakt door de geïllustreerde uitgaaf van: „Een jaar in een kerker". Het boek maakt buitengewonen opgang.

Frankrijk. — In den ministerraad heeft de minister van buitenlandsche zaken inlichtingen meegedeeld, door de consuls verschaft, over het aantal der in China gevestigde Franschen. Naarmate er Fransche oorlogsschepen te Takoe aankomen, zal de opperbevelhebber sommige schepen kunnen afzonderen om die zoo noodig naar verschillende Chineesche havens te zenden. Maskat is door de Fransche regeering gekozen tot kolenstation.

— Henry Lasserre, de bekeerling en vrome schrijver van *Notre Dame de Lourdes* is te Siorac de Belves op 72-jarigen leeftijd overleden. Ten jare 1828 uit een nederig gezin geboren, verwierf hij zich reeds op jeugdigen leeftijd als medewerker van bladen en later vooral door het reeds genoemde werk groote vermaardheid. Niemand vermoedde toen, dat hij een der eersten was, die aan de grot genezing vonden.

Duitschland. — 's Keizers toespraak te Bremerhaven tot de naar China vertrekkende troepen schijnt het gewone lot van zulke toespraken te deelen dat ze in verschillende lezingen openbaar worden gemaakt. Bij goed ingelichte personen was de lezing reeds bekend, met de heftige wending: „Ontmoet gij den vijand, weet dan dat geen pardon gegeven wordt, dat er geen gevangenen gemaakt worden," enz.

Verscheiden redactiën hielden het, naar zij beweerden, voor ongeloofelijk dat de keizer deze woorden gesproken zou hebben. Tot 's avonds laat van den dag der openbaarmaking kwam zelfs het officieuze bureau van Wolff; toen kwam het met een verzachte lezing van 's keizers toespraak. De aangehaalde woorden ontbraken en in hun plaats traden de volgende zinnen: „Iedere beschaving, die niet op het Christendom berust, moet ten gronde gaan. Gij moet niet alleen den dood van den gezant wreken, maar ook den dood van veel Duitschers en andere Europeanen." En verder: „Moge Gods zegen op uw vaandels rusten en Hij bewerken dat het Christendom in dat land binnentreedt. Dat verwacht ik van u, om den eed dien gij op het vaandel hebt afgelegd."

Nadat dit officieuze bericht verspreid was, gebeurde er iets dat groot opzien wekte, in weerwil van de ervaring, die journalisten op dat punt reeds hebben opgedaan. Na middernacht, toen de meeste redactiën reeds gesloten waren, kwam het officieuze telegrammen-bureau met een telegram waarin 's keizers toespraak weer heel anders weergegeven was. Over Christendom en wraak werd niet meer gesproken, daarentegen kwamen er de scherpe woorden: „Er wordt geen pardon gegeven" enz., weer in voor. Deze tweede dépêche van Wolff werd zoo laat uitgegeven dat des ochtends nog maar enkele bladen ze bespraken. De *Volkszeitung* en het *Tageblatt* maakten beide de opmerking dat het Duitsche expeditiekorps slechts een deel vormt van de internationale troepen; de keizer kan dus voor de geheele strijdmacht zulke voorschriften niet geven. Het *Tageblatt* betwijfelt buitendien of dat de goede weg is om de beschaving te verspreiden. De bij het hof in de gratie staande *Lokal-Anzeiger* doet haar best om de zaak zoo voor te stellen alsof de keizer slechts wilde zeggen dat de Chineezen geen kwartier gaven en gevangenen maakten, en dat de Duitsche soldaten dus te meer reden hadden om zich dapper te gedragen en op hun hoede te zijn. In weerwil van zulke pogingen tot verzachting van 's keizers woorden heeft de toespraak toch wel aanleiding gegeven tot opgewonden geschrijf.

Engeland. — Wat zullen wij, Engelschen, met onze zonen doen? vraagt de *Daily Mail*. Hebt gij een zoon te missen? Het War Office is om zoons verlegen, die £ 500 per jaar te verteren hebben.

Er is gebrek aan officieren voor China.

Commissionairs gaan uit voor rekening van het oorlogs-bureau om menschen te engageeren voor China, doch het tekort aan officieren kan niet aangevuld worden, omdat sommige jonge mannen geen £ 500 per jaar inkomen hebben.

„Wat een vereischte is in het leger, dat is een wet tegen de weelde," zei een specialiteit op militair gebied tot onzen verslaggever.

Hoe is feitelijk de staat van zaken? Iedereen, die fourneeren kan zooals boven gezegd, kan voor een examen-commissie komen, al spelt hij ook constitution met een k. Het examen-systeem is een comedie, omdat de vraag het aanbod overtreft.

Jonge ervaren leden van het officierskorps zijn tijdens dezen oorlog verbazend vlug tot kapitein bevorderd en de jongere officieren, in de opengevallen plaatsen komende, zijn in de meeste gevallen ontbloot van hersens.

In het leger moet worden gedacht, de hersenen moeten daar gebruikt worden en het geeft geen zekerheid, wanneer men geld heeft, dat er ook hersens aanwezig zijn. Maar een onvermogend man kan geen plaats als officier bekleeden in een cavalerie-regiment. Een inkomen van 500 pd. st. 's jaars is een absolute noodzakelijkheid om in zulk een regiment te kunnen dienen.

De groote fout schuilt bij de generaals. Zij moeten races, lunches en rijtoeren schuwen als de pest; daardoor zal het kwaad verdwijnen. Wij hebben wetten noodig om hun buitensporigheden tegen te gaan.

—Er is een uitvoerig blauwboek over de Chineesche aangelegenheden verschenen. Het behandelt de gebeurtenissen van den moord op den zendeling Brooks van Januari af tot de aanbieding van het Chineesche edict van 29 Juni toe. De stukken bewijzen vooral, dat Rusland en Frankrijk een optimistische opvatting van de gebeurtenissen hadden, ofschoon Pichon, de Fransche gezant te Peking, den toestand hoogst ernstig inzag. De meeste voorstellen tot handelen, o. a. om een groote Japansche troepenmacht en Amerikaansche troepen van Manilla te zenden, gingen van Engeland uit. Engeland nam ook op zich de geldelijke verantwoordelijkheid voor het optreden van Japan tot ontzet van Peking te dragen, aangezien internationale onderhandelingen een noodlottig uitstel zouden veroorzaken.

Dit pas verschenen Engelsche Blauwboek bevat onder meer een vermaning van lord Salisbury aan president Kruger. De edele lord, die veilig in zijn Londensch paleis zit, had het noodig geoordeeld, den grijzen staatsman te Pretoria te doen weten, dat beide hoofden der Z.-A. Republieken persoonlijk zouden verantwoordelijk gesteld worden, indien de Britsche krijgsgevangenen een behandeling zouden ondervinden, in strijd met de bekende oorlogsgebruiken.

Hierop antwoordde Kruger, waardig en kort:

„Als niet bijna allen, die den wreeden oorlog hebben gemaakt, welke ons onrechtmatig is opgedrongen, op een veiligen afstand waren van het ooglogstooneel, zouden wij ons ook bedreigingen kunnen veroorloven tegenover hen, die wij persoonlijk verantwoordelijk achten voor al het onschuldige bloed, dat thans in Zuid-Afrika aan beide zijden wordt vergoten. Aangezien Uwe Exeellentie haar bedreigingen zendt uit haar veilig verblijf, waar gij veilig zijt tegen de gevolgen van elke persoonlijke verantwoordelijkheid, laten wij de beoordeeling van dezen stap met vertrouwen over aan de geheele beschaafde wereld, die, tot onze diepe voldoening, langzaam maar zeker tot het besef komt van de ware bedoeling van de Britsche regeering met dezen oorlog en van de wijze waarop ze dien voert.

Wij geven U. E. de verzekering, dat de bedreigingen, die gij uit een veilig verblijf doet, ons niet zullen afbrengen van de vervulling van onzen plicht, niet alleen jegens de republieken en haar oude burgers, maar ook jegens hen, die als bondgenooten en nieuwe burgers zich bij ons hebben aangesloten in den strijd voor het bestaan en de vrijheid en die wij tot het uiterste zullen beschermen."

Transvaal. — Weinig maar goed nieuws kwam in de laatste dagen aan van de Boeren. Voor de zooveelste maal ontsnapte Dewet aan de Engelschen en nu nog wel aan Kitchener in eigen persoon, die met geforceerde marschen hem achtervolgde. De Boeren echter hadden dit op de Engelschen voor, dat zij ook 's nachts konden voorttrekken op wegen, die zij alleen kennen, terwijl de Engelschen alleen overdag hun vijand konden achtervolgen. Toch slaagde Kitchener er in het garnizoen van Elandsrivier, dat door de Boeren gevangen was genomen, te bevrijden.

Een dag later, 17 Augustus, waagde generaal Dewet een stout stuk. Op zijn marsch naar het oosten kwam hij te Noord Commando Neck, waar Baden Powell zich bevond. Het schijnt dat Dewet den moedigen verdediger van Mafeking in het nauw heeft gebracht, tenminste Dewet konde overgave der Engelschen eischen en deze schenen daartoe wel geneigd, daar zij de voorwaarden wenschten te vernemen.

Nadat Delarey den Engelschen generaal Carrington naar Mafeking had teruggedreven, heeft hij zich met Dewet vereenigd, wiens troepenmacht wordt geschat op 3500 man met 200 wagens. Deze beiden trekken nu op in oostelijke richting van Pretoria, waar zich in de nabijheid van Machadadorp, op 250 mijlen van Pretoria, de generaals Louis Botha, Lucas Meijer en Schalk Burger met 8000 man zich bevinden. Te Machadadorp, de verblijfplaats van Kruger, zijn alle kanonnen van groot kaliber samengebracht, welke vroeger te Pretoria waren. Generaal Paget was reeds dezer dagen slaags met de achterhoede van de Boeren. Buller nam Amersfoort en Ermelo in, terwijl van de Boeren wordt gezegd, dat zij Heilbron en Klerksdorp heroverd hebben.

China. — De verbonden legers zijn naar Peking opgetrokken en hebben het na hevigen tegenstand van de Chineezen ingenomen. De gezantschappen behalve baron van Ketteler zijn behouden, de keizer, de keizerinweduwe en prins Tuan naar Sian-Fou gevlucht. De Japanners verloren honderd, en de Chineezen driehonderd man.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1900.	Philad.	Marcb.	Caracas	Hildur.	Philad.	Marcb.
Vertrekt van NEW-YORK	Juli 28	Aug. 4	Aug. 11	Aug. 18	Aug. 25	Sept. 1
Doet SAN JUAN aan	Aug. 2		16		30	
„ PONCE „	3		17		31	
Komt aan te LA GUAIRA	5	12	19		Sept. 2	9
Vertrekt van „	8	12	22		5	9
Komt aan te PTO. CABELLO	9		23		6	
Vertrekt van „	10		24		7	
Komt aan te CURAZAO	11	18	25	27	8	10
Vertrekt van „	11	20	25	Sept. 3	8	17
Doet LA GUAIRA aan	12		26		9	
„ PONCE „	14		28		11	
„ SAN JUAN „	15		29		12	
Komt aan te NEW-YORK	20	28	Sept. 3	11	17	25

Dienst tusschen La Guaira, Maracaibo en Curazao.

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
Vertrekt van LA GUAIRA	Aug. 5	Aug. 12	Aug. 19		Sept. 2	Sept. 9
Komt aan te CURAZAO	6	13	20		8	10
Vertrekt van „	6	13	20	Aug. 27	8	10
Komt aan te MARACAIBO	7	14	21	28	4	11
Vertrekt van „	9	19	23	Sept. 2	6	16
Komt aan te CURAZAO	10	20	24	3	7	17